

1. Denisa Volfová, 4Z
Střední škola zdravotnická a sociální Chrudim

Covid a já

Milý dědečku,

i přesto, že si to nepřečteš, protože už nemůžeš, tak bych se s tebou ráda podělila o své pocity za poslední rok a půl. O pocity zatím z nejhorších měsíců mého života. Vždy jsem chtěla být sestřička, pamatuji si, jak jsem ti jako malá říkala, že až budu velká, tak budu buď modelka, nebo sestřička.

Když jsem nastoupila na zdrávku, tak jsem nevěděla, co mě čeká. Objevil se nový vir - covid-19. Po pár měsících začala v Česku panika, byly vykoupené obchody, všichni chodili v respirátorech. První vlna v roce 2020 na jaře byla zlá, ale to jsme ještě netušili, jak moc bude zlá ta další vlna, která přijde už ten samý rok na podzim.

Po půl roce distanční výuky jsme nastoupili na letní prázdniny, problém ale začal na podzim, kdy stoupala čísla jak nakažených, tak hospitalizovaných, a tak nastal lockdown. My, jako zdravotníci, jsme chodili pořád na praxe do nemocnice, snažili jsme se alespoň trošku doplnit personál, který byl buď v karanténě, nebo pozitivní. Bylo hrozně depresivní a vyčerpávající být na oddělení, kde vlastně nevíme, co nás čeká. Zavírala se oddělení a my chodili skoro každý týden na jiné. Stávalo se, že jsme se celý den starali o pacienta, u kterého se později zjistilo, že je pozitivní. Když se mi tohle stalo, byla jsem hrozně smutná a nechtěla jít domů. Vždyť víš, kvůli bráchovi, nechci mu přitížit. Velmi náročné také bylo vidět lidi, ke kterým se chodilo ve „skafandru“, což muselo být pro i pro ně velmi deprimující.

I když jsme měli distanční výuku, tak jsme mohli chodit pomáhat do zdravotnických zařízení. Tak jsem docházela do „pečováku“, protože také zde chyběl kvůli covidu personál. Tam to pro mě bylo asi nejhorší, protože jsme tam byli taková velká rodina a měla jsem všechny lidi z něj ráda. Bylo pro mě těžké se téměř každý týden loučit s další osobou, o kterou jsem se starala a měla k ní nějaký vztah. Zvládala jsem to díky svému příteli, kterému jsem velmi vděčná. Možná se ptáš, proč to nebyli rodiče, ale po pár dnech, kdy jsme byli spolu zavření v malém bytě, už jsme se neshodli na ničem. Navíc měli dost starostí s tím, aby nepřišli o práci a dokázali nás uživit.

I přes všechny ty bolesti, které ten rok a půl přinesl, je na tom všem něco pozitivního. Zjistila jsem, že máme skvělé učitelky, které nás podrží za jakékoliv situace, a díky této zkušenosti vím, co skutečně chci. Snad už se podobná situace nebude opakovat a já nějak odmaturuju, přestože to opravdu nebude jednoduché kvůli roku distanční výuky.

Drž mi palce! Myslím na tebe!

S láskou

Denča